

РЕШЕНИЕ

№ 1570

гр. Пловдив, 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ - 2, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Руска Ат. Андреева

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Руска Ат. Андреева Въззивно гражданско дело № 20235300502007 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 2507 от 02.06.2023 г. по гр. д. № 13679/2022 г. Пловдивският районен съд, VIII гр. състав, е отхвърлил исковете на Д. Н. Л., ЕГН: *****, против „ЖИВКОВИ“ ООД, ЕИК: 130217402, с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ; уважил е иска по чл. 224, ал. 2 от КТ; уважил е иска по чл. 128, т. 2 от КТ частично – за възнаграждение за месец август 2022 г. в размер на 260,87 лева, а за останалата част – възнаграждение за месец юли 2022 г. в размер на 1000 лева – горницата до пълния претендиран размер от 1260,87 лева – е отхвърлил иска; уважил е и предявения от „ЖИВКОВИ“ ООД насрещен иск против Д. Л., с правно основание чл. 221, ал. 2 от КТ, като съответно е разпределил отговорността за разноските по делото.

Решението се обжалва с въззивна жалба от Д. Н. Л., чрез адв. И. С., в частта, с която са отхвърлени исковете с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, като неоснователни и недоказани, поради

което е разгледана претенцията за заплащане на обезщетение за неползван годишен отпуск и е осъден ответникът „ЖИВКОВИ“ ООД, ЕИК: 130217402, да заплати на Д. Л. сумата от 428,57 лева, представляваща обезщетение за неползван годишен отпуск, заедно със законна лихва, считано от 27.09.2022 г. до окончателното изплащане, както и сума от 230 лева, представляваща съдебни разноси; както и е отхвърлен искът с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ – за месец юли 2022 г. и за разликата над уважения до пълния предявен размер, както и е осъдена Д. Л. да заплати на „ЖИВКОВИ“ ООД сумата от 3000 лева, представляваща обезщетение по чл. 221, ал. 2 от КТ, ведно със законната лихва, считано от 16.11.2022 г. до окончателното ☐ изплащане, както и разноси по съразмерност в размер на 2420 лева.

Жалбата е подадена в срок от легитимирана страна и против обжалваем съдебен акт. Същата изхожда от надлежно упълномощен представител. Съгласно разпоредбата на чл. 359 от КТ такса за обжалването не се дължи.

Въззивницата Д. Л. счита първоинстанционното решение за неправилно в обжалваната част поради съществено нарушение на съдопроизводствените правила. В жалбата се сочи, че първият съд преградил правото на защита на страната като не допуснал до разпит искани от нея свидетели, както и е игнорирал доказателствени индиции за истинността на твърдяното от г-жа Л. съществуване на относими към делото писмени документи, които тенденциозно не били представени по делото с трудовото ☐ досие. Дните (09.08.2022 г. и 10.08.2022 г.), които работодателят обявил за самоотлъчка, поради което въззивницата била уволнена дисциплинарно, били всъщност дни, в които тя ползвала съгласуван с управителя на дружеството-работодател неплатен отпуск.

Моли съда да отмени обжалваното решение. Претендира разноси.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от „ЖИВКОВИ“ ООД чрез процесуален представител адв. Т. Ч. от ПАК. Въззиваемият оспорва въззивната жалба. Соочи, че същата е неоснователна, а обжалваният съдебен акт е правилен. Моли съда да потвърди изцяло първоинстанционното решение. Претендира разноси.

В открито съдебно заседание жалбоподателката Д. Л. поддържа въззивната си жалба, като уточнява, че не обжалва частта за уважените главни претенции. Прави възражение за прекомерност на разноските за адвокатско

възнаграждение на насрещната страна. Излага съображения по съществото на спора в писмени бележки.

В открито съдебно заседание въззиваемият „ЖИВКОВИ“ ООД чрез процесуалния си представител поддържа отговора на въззивната жалба. Моли съда да остави в сила първоинстанционното решение във всички негови части. Подчертава, че исковете са останали недоказани, включително със събраните пред въззива доказателства. Счита възражението за прекомерност на разноските от насрещната страна за неоснователно, понеже адвокатското възнаграждение на процесуалния представител било изчислено в минимален размер с оглед броя на съедините искове. Излага съображения по същество в писмени бележки.

Като взе предвид събраните по делото доказателства и становищата на страните, настоящият съдебен състав намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Районният съд е бил сезиран с обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, чл. 224, ал. 1 от КТ, чл. 128, т. 2 от КТ, ведно с лихва по чл. 86 от ЗЗД, от Д. Н. Л. против „ЖИВКОВИ“ ООД за признаване на уволнението на ищцата на 15.08.2022 г. за незаконно, възстановяването ѝ на длъжност „***“, заплащане на сумата от 6000 лева – обезщетение за оставането ѝ без работа за шест месеца, считано от 15.08.2022 г., за заплащане на сума в размер – 428,57 лева – обезщетение за неизползван от ищцата платен годишен отпуск за 2021 г., за заплащане на сумата 1260,87 лева – неплатено брутно трудово възнаграждение на ищцата за месеците юли 2022 г. (1000 лева) и август 2022 г. (260,87 лева), ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба (27.09.2022 г.) до окончателното им плащане.

В исковата молба са изложени твърдения, че ищцата работила при ответното дружество по трудов договор от 03.11.2021 г. на длъжност „***“. Трудовото ѝ правоотношение било прекратено на 15.08.2022 г. на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ – дисциплинарно уволнение, поради това, че на 09.08.2022 г. и 10.08.2022 г. не се явила на работа и не е посочила уважителна причина за това – чл. 188, т. 3, вр. чл. 190, ал. 1, т. 2 от КТ. Твърди се, че уволнението било извършено тенденциозно и не почивало на реално извършено нарушение на трудовата дисциплина от ищцата. Тя подала

предизвестие за напускане на 08.07.2022 г. и действително не се явила в тези два дни на работа, но не поради самоотлъчка, а защото вярвала, че ползва отпуск, което преди това съгласувала с работодателя – подала съответно заявление и получила устно потвърждение от управителя на дружеството. Изненадала се, когато получила покана да даде обяснения за отсъствието си, както и когато получила заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение поради дисциплинарно уволнение. Счита, че целта на работодателя била да получи от нея сумата за обезщетението по чл. 221, ал. 2 от КТ във връзка с дисциплинарното уволнение, за което той ѝ изпратил и покана.

Ответното дружество в срока по чл. 131 от ГПК е оспорило основателността на исковете. Посочило е, че неверни били твърденията на ищцата, че подала предизвестие за прекратяване на ТПО, както и че ползвала съгласуван с работодателя отпуск в дните, обявени за самоотлъчка. Настоява, че тези обстоятелства се установяват само с писмени документи. Дори да се приемело, че молба за ползване на отпуск била подадена до работодателя, отговорност на ищцата било да проверява дали твърденият от нея отпуск е разрешен. Излага подробни съображения за законосъобразността на уволнението – спазена била процедурата, искани били обяснения на нарушителката, наказанието било наложено в законоустановените срокове със заповед, съдържаща всички необходими реквизити. Не оспорва претенцията за заплащане на сума в размер на 260,87 лева за отработени 6 дни от месец август 2022 г. Не оспорва претенцията за обезщетение за неизползван платен отпуск в размер 428,57 лева.

В срока за отговор ответникът е предявил насрещен иск с правно основание чл. 221, ал. 2 от КТ против Д. Л. за заплащане на 3000 лв. – обезщетение при дисциплинарно уволнение в размер на брутното възнаграждение на ищцата за тримесечно предизвестие, ведно с лихва по чл. 86 от ЗЗД. В качеството си на ответник по насрещния иск г-жа Л. лично е депозирала писмен отговор в срок. В същия подчертава, че извършеното уволнение е тенденциозно и не са били налице реално извършени от нея нарушения. Писменото предизвестие и молбата за отпуск били извадени нарочно от трудовото ѝ досие, за да не може да се докаже подаването им. Посочва, че трудовото възнаграждение за месец юли 2022 г., което претендира с исквата си молба, било платено от ответника на 07.10.2022 г.,

поради което прави отказ от тази претенция.

С допълнителна молба Д. Л. посочва, че индиция за нарочното отстраняване на писменото предизвестие за прекратяване на ТПО и молбата за ползване на отпуск се съдържа в поканата да заплати дължими суми на работодателя си, обективизирана в писмо с изх. № 1529/05.09.2022 г. – със същата дружеството ѝ търси 2000 лева, което отговаряло на две брутни заплати за оставащите и два месеца от подаденото предизвестие, а не 3000 лева, което отговаря на размера на обезщетението по чл. 221, ал. 2 от КТ за пълно тримесечно предизвестие.

Първоинстанционният съд е отхвърлил исковете с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ като неоснователни и недоказани, понеже е приел, че извършеното уволнение е законосъобразно; уважил е иска по чл. 224, ал. 2 от КТ с оглед признанието на основателността на претенцията от ответника; уважил е иска по чл. 128, т. 2 от КТ частично – възнаграждение за месец август 2022 г. в размер на 260,87 лева (дължимостта на тази сума също не се оспорва от ответника), а за останалата част – възнаграждение за месец юли 2022 г. в размер на 1000 лева – горницата до пълния претендиран размер от 1260,87 лева – е отхвърлил иска. Уважил е и предявения насрещен иск с правно основание чл. 221, ал. 2 от КТ за заплащане на обезщетение от работничката в полза на работодателя поради дисциплинарното уволнение.

При извършената служебна проверка съгласно чл. 269 от ГПК, съдът констатира, че обжалваното решение е валидно.

При извършване на проверка за допустимост на решението в обжалваната част се констатира, че същото е недопустимо в частта, с която иска по чл. 128, т. 2 от КТ е отхвърлен за горницата над 260,87 лева, представляваща възнаграждение за месец август 2022 г. до пълния претендиран размер от 1260,87 лева, представляваща възнаграждение за месец юли 2022 г. в размер на 1000 лева. Това е така, тъй като в подадения лично от Д. Л. отговор по насрещния иск е инкорпорирано и изявление в качеството ѝ на ищца по първоначално заведените искове със следното съдържание: „...*трудова възнаграждение за месец юли 2022 г. е платено от ответника на 07.10.2022 г., поради което правя отказ от претенцията си.*“ Изложеното съставлява ясно и недвусмислено изявление за отказ от иска за

заплащане на трудово възнаграждение за месец юли 2022 г. в размер на 1000 лева, предявена с първоначалната искова молба. По този начин съдът се десезира от разглеждането на спора в тази му част и произнасяне с решение по същество, в т.ч. отхвърлително решение, е недопустимо – постановено в противоречие с принципа на диспозитивното начало. Решението следва да бъде обезсилено и производството по делото прекратено в горепосочената част.

Констатира се, че в частта за уважения насрещен иск с правно основание чл. 221, ал. 2 от КТ въззивната жалба е бланкетна – не са навдени конкретни оплаквания досежно правилността на обжалваното решение в тази част. С оглед на това въззивният съд е ограничен да извърши преценка на решението по насрещния иск единствено за валидност и допустимост. Настоящият състав намира, че актът на ПдРС е валиден и допустим в тази част, поради което следва да бъде потвърден.

Следва да се премине към проверка на правилността на решението.

По делото не се спори, че между ищцата Д. Л. ***) и ответника „ЖИВКОВИ“ ООД (***) е съществувало правоотношение по трудов договор № 202 от 03.11.2021 г., в който е уговорен тримесечен срок на предизвестие за прекратяване (т. 7.1). Не е спорно, че с допълнително споразумение към трудовия договор размерът на месечното брутно трудово възнаграждение на ищцата е уговорен на 1000 лева. Не са спорни и обстоятелствата, че на 09.08.2022 г. и 10.08.2022 г. Д. Л. не се е явила на работа, че получила по пощата покана да се яви в офиса на работодателя и да даде обяснения за неявяването си на работа на двете дати, че тя отишла и дала обяснения, че от работодателя била издадена заповед № 550/15.08.2022 г. за дисциплинарно уволнение поради отсъствието на Д. Л. от работа на същите дати, която ѝ била връчена на 22.08.2022 г. по пощата. Изложените обстоятелства документално се подкрепят и от представените с исковата молба писмени доказателства – трудов договор, допълнително споразумение, покана, протокол за констатиране на отсъствие от работа, заповед за дисциплинарно уволнение.

Ответникът не оспорва дължимостта на претенцията за заплащане на сума в размер на 260,87 лева за отработени дни от месец август 2022 г., нито претенцията за заплащане обезщетение за неизползван платен отпуск в

размер 428,57 лева в полза на ищцата.

Видно от съдържанието на процесната заповед № 550/15.08.2020 г., в същата е посочено името на нарушителката – въззивницата Д. Л., посочено е в какво се състои дисциплинарното нарушение и кога е извършено – неявяване на работничката на работа в два последователни дни - 09.08.2022 г. и 10.08.2022 г., за което е наложено дисциплинарно наказание уволнение и е прекратено трудовото правоотношение с нарушителката, заповедта е издадена от управителя на дружеството Я. Ж..

Спорът по делото се концентрира върху въпроса, дали за Д. Л. са съществували уважителни причини за отсъствието ѝ от работа на 09.08.2022 г. и 10.08.2022 г., или действително се касае до самоотлъчка, съставляваща основание за извършеното от „ЖИВКОВИ“ ООД дисциплинарно уволнение.

От показанията на св. В. В., разпитана пред въззивния съд, която работи като *** в „ЖИВКОВИ“ ООД, не се установи свидетелката да разполага с информация Д. Л. да е подавала в процесния период предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение или молба за ползване на отпуск до края на предизвестията. Аналогично, от показанията на св. Т. П. не се установи тя да разполага с информация за съставяне и подаване на тези документи.

От представената снимка с телефон на попълнено от Д. Л. заявление за ползване на неплатен отпуск за период от 43 дни не се установява същото да е достигнало до работодателя.

При предявени иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ и обусловените от него искове по т. 2 и 3 на същата алинея, на първо място работодателят носи тежестта да установи законосъобразността на уволнението. Работникът има възможност да проведе насрещно доказване като установи по делото факти, които оборват извода за законосъобразност на уволнението.

В настоящия случай, съобразявайки гореизложените констатации за фактите, Пловдивският окръжен съд намира, че работодателят „ЖИВКОВИ“ ООД е установил при условията на пълно и главно доказване законосъобразността на дисциплинарното уволнение на Д. Л.. Преди издаването на заповедта за дисциплинарно уволнение работодателят надлежно е поканил въззивницата да даде обяснения и е преценил

доказателствата за нарушението, съставен е писмен констативен протокол за неявяването на г-жа Л. на работа на 09.08.2022 г. и 10.08.2022 г. (чл. 193, ал. 1 от КТ). Заповедта е издадена от компетентно лице – управителя на предприятието-работодател (чл. 192, ал. 1 от КТ), в предвидената от закона писмена форма с изискуемите реквизити (чл. 195 от КТ).

Проведеното от работничката насрещно доказване бе неуспешно, доколкото не се установи тя да е имала уважителни причини за отсъствието си от работа на процесните дати, които да не са били взети предвид от работодателя при дисциплинарното ѝ уволнение. Не се установи Д. Л. да е депозирала през месец юли 2022 г. писмено предизвестие за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение с ответното дружество. Не се установи и да е подавала молба за ползване на отпуск, нито такъв да ѝ е бил разрешен в писмена форма от работодателя. Дори да се приеме, че искане за ползване на неплатен отпуск е било отправено към „ЖИВКОВИ“ ООД, това не освобождава работничката от задължението ѝ да се явява на работа и да изпълнява трудовите си задължения, докато не се увери, че отпуск ѝ е бил разрешен писмено. Неявяването на работа в течение на два последователни дни, при липсата на писмено разрешение от работодателя за ползване на отпуск, е дисциплинарно нарушение, за което се предвижда налагане на дисциплинарно уволнение (чл. 190, ал. 1, т. 2 от КТ). Неоснователни са оплакванията на жалбоподателката за несъответствие на фактите, поради които ѝ е наложено наказанието дисциплинарно уволнение, и действителността.

Пловдивският окръжен съд намира, че работничката виновно е нарушила трудовите си задължения, като не се явила на работа на 09.08.2022 г. и 10.08.2022г., без да има уважителни причини за това, поради което законосъобразно ѝ е наложено наказание дисциплинарно уволнение, респ. е прекратено трудовото ѝ правоотношение с „ЖИВКОВИ“ ООД. Исковете с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, доколкото почиват на незаконността на уволнението, са неоснователни и правилно са отхвърлени от районния съд. Въззивната жалба е неоснователна.

Евентуалната претенция с правно основание чл. 224, ал. 1 от КТ за заплащане на обезщетение за неизползван годишен отпуск за 2021 г. в размер на 428,57 лева не се оспорва от ответника по основание и размер и правилно е

уважена изцяло от районния съд. Основателно се явява и искането за присъждане на законна лихва върху тази сума от датата на завеждане на исковата молба (27.09.2022 г.) до окончателното ѝ изплащане, което съставлява акцесорна правоувеличаваща последица от предявяването на иска, а не самостоятелна претенция с правно основание чл. 86 от ЗЗД.

Поради съвпадение между крайните изводи на въззивния и първоинстанционния съд обжалваното решение следва да бъде потвърдено в частите, с които са отхвърлени исковете на Д. Л. против „ЖИВКОВИ“ ООД с правно основание чл. чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, както и е уважен искът ѝ с правно основание чл. 224, ал. 1 от КТ, както и е уважен насрещният иск на „ЖИВКОВИ“ ООД против г-жа Л. с правно основание чл. 221, ал. 2 от КТ.

По разноските:

С оглед изхода от делото на Д. Л. се дължат от насрещната страна, съразмерно с уважената част от исковете, по които решението се обжалва, направените разноски за въззивното производство в размер на 40 лева за адвокатско възнаграждение.

С оглед изхода от делото на „ЖИВКОВИ“ ООД се дължат от насрещната страна, съразмерно с отхвърлената част от исковете, по които решението се обжалва и за прекратяването на производството, направените разноски в размер на 2304 лева за адвокатско възнаграждение. Въззивният съд не намира за основателно направеното възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение на въззиваемото дружество, доколкото поисканото възнаграждение е в съответен на фактическата и правна сложност на делото размер.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК „ЖИВКОВИ“ ООД следва да понесе съразмерно с уважената част от исковете разноските за държавна такса за въззивното производство, като следва да внесе в полза на бюджета на съда по сметка на ПдОС парична сума в размер на 10,34 лева. Останалата част от държавната такса за въззивно обжалване следва да остане в тежест на бюджета, доколкото производството по трудови дела е безплатно за работниците и служителите (чл. 359 от КТ).

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 2507 от 02.06.2023 г., постановено по гр. д. № 13679/2022 г. по описа на Районен съд – гр. Пловдив – VIII гр. състав, в частта, с която е отхвърлен искът на Д. Н. Л., ЕГН: *****, с адрес: с. ***, обл. Пловдивска, ул. **** № *, против „ЖИВКОВИ“ ООД, ЕИК: 130217402, със седалище и адрес на управление: с. ***, обл. Пловдивска, ул. „****“, с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ за заплащане на горницата над 260,87 лева, представляваща възнаграждение за месец август 2022 г. до пълния претендиран размер от 1260,87 лева, която горница представлява възнаграждение за месец юли 2022 г. в размер на 1000 лева и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази част.

ПОТВЪРЖДАВА решението в частта, с която са отхвърлени исковете на Д. Л. против „ЖИВКОВИ“ ООД с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ, за признаване на уволнението на ищцата на 15.08.2022 г. за незаконно, възстановяването ѝ на длъжност „****“, заплащане на сумата от 6000 лева – обезщетение за оставането ѝ без работа за шест месеца, считано от 15.08.2022 г., ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска (27.09.2022 г.) до окончателното изплащане на сумата, както и в частта, с която е уважен искът ѝ с правно основание чл. 224, ал. 1 от КТ за заплащане на сума в размер – 428,57 лева – обезщетение за неизползван от ищцата платен годишен отпуск за 2021 г., ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска (27.09.2022 г.) до окончателното изплащане на сумата и в частта, с която е уважен искът на „ЖИВКОВИ“ ООД против Д. Л. с правно основание чл. 221, ал. 2 от КТ за заплащане на сумата от 3000 лева – обезщетение при дисциплинарно уволнение в размер на три brutни възнаграждения, ведно със законна лихва от датата на предявяването (16.11.2022 г.) до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Д. Н. Л., ЕГН: *****, с адрес: с. К***, обл. Пловдивска, ул. „***“, да заплати на „ЖИВКОВИ“ ООД, ЕИК: 130217402, със седалище и адрес на управление: с. ***, обл. Пловдивска, ул. „****“, сумата от 2304 лв. /две хиляди триста и четири лева/, представляваща разноски за адвокатско

възнаграждение в производството пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА „ЖИВКОВИ“ ООД, ЕИК: 130217402, със седалище и адрес на управление: с. К***, обл. Пловдивска, ул. „****“, да заплати на „Д. Н. Л., ЕГН: *****, с адрес: с. ****, обл. Пловдивска, ул. „***, сумата от 40 лв. /четиридесет лева/, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в производството пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА „ЖИВКОВИ“ ООД, ЕИК: 130217402, със седалище и адрес на управление: с. К***, обл. Пловдивска, ул. „***“ да заплати в полза на бюджета на съда по банкова сметка на ОС – гр. Пловдив сумата от 10,34 лв. /десет лева и тридесет и четири стотинки/, представляваща разноски за държавна такса за въззивно обжалване по съразмерност.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд при наличие на предпоставките на чл. 280, ал. 1 и 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____